

INTERVIEW MONIC HENDRICKX

IN DE WATTEN

Monic Hendrickx (41) is Gast van het Jaar op het Nederlands Film Festival. De actrice zelf maakt ondertussen de balans op van haar tienjarige loopbaan. 'Ik denk dat ik zonder acteren kan.' Door Minou op den Velde
Fotografie Tessa Posthuma de Boer

‘W at wil ik nu nog, dat is de vraag. Je hoort ook: er is altijd zo’n stilte voor actrices tussen de veertig en vijftig, dat er dan geen hoofdrollen meer komen. Die Lolita-rollen heb ik tot mijn 31e op het toneel gedaan, en toen kwam *De Poolse bruid*. Daar viel het kwartje echt, ik was toen 31. Bij film bleek het meer om details te gaan. Ik hoefde ineens niet meer tot de tiende rij te komen. De auditie was eigenlijk een gesprek met Karim (Traïdia, de regisseur-red.) en die zei later dat hij bij mijn binnenkomst al wist: die wil die rol. Ik herinner me dat Jaap (Spijkers, haar tegenspeler-red.) op een avond voor de opnames zei: we gaan die film wel een beetje leven daar, hè? Zo’n goeie uitdrukking! En zo voelde het ook. Ik werd verliefd op alles van film.’

‘Dat ik een Gouden Kalf won, vond ik echt stoer. Ik kon hem alleen niet ophalen want ik stond die avond op het toneel in Kampen. Toen ik met de taxi in Utrecht aankwam stond de hele crew met het Kalf te zwaaien.’

‘Vaak denk ik: dat ik dit mag doen! Draaien is toch een beetje een circus: aankomen op de set en dan in het zonlicht de cateringcaravan zien staan. Maar rollen blijven nooit hangen. Als ik thuiskom, zet ik de knop om. Meteen. Toch betrek ik een rol altijd op mezelf. Je moet jezelf inzetten. Voor *Nadine* heb ik bijvoorbeeld het loopje van mijn moeder overgenomen. Zij is altijd actief, altijd in beweging. Zoiets sla je onbewust op en later kun je het gebruiken. In *De Poolse Bruid* zit een scène dat ik naar Jaap kijk die een appel eet. Dus probeerde ik me voor te stellen hoe het is om naar iemand te kijken die je niet verstaat. Dat doe je zelf ook als je in het buitenland bent: het non-verbale gedrag wordt heel belangrijk.’

‘*Unfinished Sky* (de remake van *De Poolse Bruid* uit 2007-red.) voelde niet als een herhaling. Er zit meer spanning en actie in, ik sprak Afghaans, en het speelde zich af in een andere cultuur, de Australische. Niemand kende me daar en zo kon ik lekker weer het wiel uitvinden. Maar ik ervaarde ook weer wat ik eigenlijk bij al mijn films heb: een haat-liefdeverhouding met de regisseur. Of eigenlijk: een soort strijd om een taal te vinden waarin je elkaar begrijpt. Aan het einde van de draaiperiode word je moe, en dan ga je twifelen of de film wel goed wordt en of je het wel kan. Bij die verkrachtingscène

bijvoorbeeld, ik voelde me behoorlijk stoer, zo vechtend, maar ik zat onder de schaaftonden, en het moest zó vaak over dat ik dacht: heeft hij het nou nóg niet?’

‘Nynke heeft me veel moeite gekost. Zowel de taal leren, hoewel ik dat heel leuk vond, maar ook vijftig dagen met mensen draaien. Dan ga je door de modder heen. Letterlijk en figuurlijk. Ik herinner me een discussie met regisseur Pieter Verhoeff, over of een brief nou in het Fries of in het Nederlands moest. Nynke fan Hichtum sprak voor de buitenwereld zogenaamd Nederlands, maar wel met een Fries accent. Dat was voor mij veel moeilijker om te doen, maar toch hebben we daar voor gekozen. Of je veel inspraak hebt als acteur? —

Mwah... één keer ben ik echt boos geworden omdat Pieter wilde dat ik een belangrijke scène in de trein zonder Jeroen Willems speelde zodat die al een ander kostuum kon aandoen. Ik zou het moeten spelen met Pieter, maar dat leidt af en dan speel je het ook anders. Toen heb ik gelukkig mijn poot stijf gehouden. Toch denk ik dat ik bekend sta als een makkelijk actrice. Ik ben geen diva die niet zonder make-up speelt of tuttig dingen niet durft. Samen afzien geeft ook een kick. Doen alsóf je het heel leuk hebt. In *Nynke* deden Jeroen Willems en ik een romantische vrijscène, in ijskoud water! In de film zie je me over een balk hangen en nagenieten, en je gelooft het.’

‘Met vrouwelijke regisseurs, zoals Paula van der Oest, maak ik meteen een klik, het is gemoedelijk en die sfeer kun je gebruiken. Bij die scène in *Zus & zo* waarin we port proeven kreeg ik ongelooflijk de slappe lach, en dat zie ik terug. Met mannen kun je typisch mannelijke meningsverschillen hebben. Bij *Het Zuiden*

heb ik ontzettende ruzie gehad met Martin (Koolhoven, de regisseur-red.). Mijn dochter was toen net anderhalf en ik moest in een scène schreeuwen tegen een baby, en ik kón het gewoon niet. Martin zei: je houdt je in. Ik zei: ik hóu me niet in! Maar dat deed ik wel. Na drie takes zei ik: okay, godverdomme, ik doe hem nog één keer. Daarna ben ik heel snel naar buiten gelopen en heb keihard staan janken.

Met Pieter Verhoeff had ik iets vergelijkbaars in *Nynke*. Ik moest een baby een tepel in zijn mond duwen omdat hij gevoerd moest worden. Ze gingen moedermelk aan mijn borsten smeren zodat ze het dan even snel konden filmen. Ik voelde me ongemakkelijk, maar het was wél een essentieel shot in de film: terwijl Nynke met die baby bezig is zie je haar verlangend kijken naar haar man, die met zijn vrienden zit te praten. Soms moet je als acteur door je eigen ongemak heen durven gaan.’

‘Na *Stellenbosch* heb ik alleen nog bijrollen gespeeld. Soms denk ik: god, er gaat niks meer komen. En financieel denk ik soms: oei. Daarom ben ik naar een stemmenbureau gegaan. Het gedetailleerde van inspreken vind ik leuk. En er moet ook brood op de plank komen.’

‘Ik weet wel: als ik een paar jaar lang geen hoofdrollen meer zou krijgen, zou ik stoppen. Met een bijrol kun je er niet helemaal induiken. Als je een hoofdrol hebt, sta je de hele tijd in het middelpunt. Je wordt in de watten gelegd, mensen weten precies wat je in je koffie wilt. En dan kom ik thuis, kijk om me heen en zeg: “Zijn er geen boodschappen gedaan?” Mijn man Ralph zegt dan wel eens: “Ja Monic, het echte leven gaat weer beginnen”. Die relativering is gezond voor mij. Acteurs hebben buitenge-

woon veel applaus nodig. Het valt nog mee bij mij maar ik heb wel bevestiging nodig in alles wat ik doe. Dat vind ik een beetje een gevaarlijk gevoel, want je moet je blijven ontwikkelen. Ik heb mijn carrière nog niet opgegeven, maar de laatste tijd vraag ik me af of ik niet meer schrijver of regisseur wil zijn. Ik denk dat ik best zonder acteren kan, maar Ralph heeft daar zijn twijfels over. Hij merkt dat als ik een paar maanden niet speel, dat er iets gaat wrikken.’

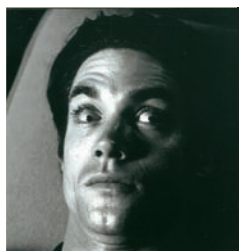
‘Ik zou wel eens iets willen doen dat *over the top* is, maar wat je toch gelooft. Zoals Laura Dern in *Wild at Heart*. Nu ga ik misschien een Franstalige film doen, *Mata Hari*, met Peter Dinklage. *Mata Hari* is een dominante vrouw, zo iemand speel ik niet zo vaak. Peter schreef mij na het zien van *Unfinished Sky* een ontroerende email. (leest voor) “De camera durft met volle overgave van je huid te houden. Je laat iets van je acteertalenten zien dat in Nederlandse films ook nog weinig is gebruikt. Het heeft iets met aanwezigheid te maken. Daarop vertrouwen: dit is mijn lijf en dus ben ik die Afghaanse vrouw. Dit is misschien niet je beste film, dan had de regisseur iets gas moeten terugnemen, maar het is wel één van je allerbeste rollen.”

‘Dat voelde ik ook in Australië. Omdat niemand mij kende en er dus geen verwachtingen waren durfde ik te denken: hier ben ik, dit is alles wat ik heb; *take it or leave it*. En dat is dan de winst van tien jaar spelen.’ ←

De korte film Dag in dag uit, met Monic Hendrickx, is te zien op het Nederlands Film Festival, in de ‘One night stand’-marathon

Zie pagina 98 voor een speciale aanbieding

FILMQUIZ Stuur je antwoorden op een briefkaart (met naam, adres en o.v.v. filmquiz 38) naar VARAGIDS, Postbus 175, 1200 AD Hilversum of filmquiz@varagids.nl

De Film
← Hij speelde zijn eerste hoofdrol in deze ‘magische filmkomedie’ (aldus de poster). Noem de titel.

De Scène
← De hoofdpersoon van dit absurde drama in een benarde positie. Noem de titel.

De Quote
Uit welke Oscar-bekroonde boekverfilming komt de volgende prikkelende vergelijking:
↓
‘Augurken zijn net krokodillen’.

Inzenden vóór vrijdag 26 september. Te winnen: 5 dvd's van Aleksandra.

Beschikbaar gesteld door A-film.

Antwoorden filmquiz 36

1. Starsky & Hutch
2. Swept Away
3. Confessions of a Teenage Drama Queen